

ikke senere kan ændres blot ved, at et enkelt medlem af Rådet, f.eks. det danske, skifter opfattelse. Den én gang vedtagne ordning ændres kun i kraft af en ny vedtagelse i det supranationale organ, hvilket yderligere bekræfter, at kompetencen er *overladt* til dette organ.

Praktisk betydning har dette synspunkt ikke blot ved bedømmelsen af tiltrædelse til en ny international organisation, hvor krav om enstemmighed ikke afskærer fra eventuel anvendelse af § 20, men tillige ved *ændring* af en bestående organisation, f.eks. overgang fra enstemmighedskrav til kvalificeret flertal, hvilket efter det anførte ikke nødvendigvis kræver anvendelse af § 20, jf. Zahle 1989, s. 159-60. Denne fortolkning har haft praktisk betydning bl.a. ved bedømmelsen af den Europæiske Enhedsakt (EF-pakken) i 1986.

At kompetence *overlades*, kan indebære, at der etableres en dansk in-kompetence. Eller overladelser blot medfører, at den supranationale myndighed nu er beføjet til at træffe beslutning inden for det pågældende kompetenceområde, uden at den nationale kompetence af den grund er bortfaldet. Eller mest praktisk, det er op til den supranationale myndighed at tage stilling til, hvornår og hvordan kompetencen skal udnyttes, og indtil en sådan udnyttelse er sket, består den nationale kompetence, men efter at udnyttelse er sket, er den nationale kompetence i større eller mindre omfang begrænset. Der kan bestå forskellige former for konkurrerende kompetence.

Grundlovens § 20's procedure for overladelser kan således anvendes, selv om den supranationale myndighed ikke umiddelbart efter overladelser optager det pågældende emne til regulering i overensstemmelse med sin kompetence, jf. herved Poul Andersen, 1958, s. 497, Max Sørensen 1973, s. 317, Zahle 1989, s. 149.

Med udgangspunkt i denne litterære tradition vil der således ikke være noget problem ved at anvende grundlovens § 20 i 1992, såfremt overgangen til 3. fase af Den Økonomiske og Monetære Union var automatisk på et forud fastsat tidspunkt, eller var automatisk med mulighed for en vis tidsmæssig forskydning som følge af en rådsbeslutning. I begge tilfælde ville der ved ratifikation af traktaten og vedtagelsen af den hertil hørende nationale lovgivning ske en overladelse af national kompetence med det forbehold om igangsætningen

af den supranationale regulering, der følger af traktatteksten og de på grundlag af denne truffene beslutninger.

Såfremt det var overladt til Rådet (med repræsentation af alle medlemsstater) at træffe afgørelse om henholdsvis etableringen af 3. fase eller af supranationalt samarbejde inden for de i art. K 1, nr. 1-6, nævnte emner, ville en overladelse tillige kunne ske under anvendelse af § 20, for kompetencen kan betragtes som overladt i og med ratifikation af traktaten med tilhørende national gennemførelse. At igangsætningen må afvente en senere beslutning truffet af Rådet ændrer ikke heri. Det er op til den supranationale organisations institutioner at træffe beslutning om igangsætning af det supranationale regime.

Brugen af grundlovens § 20 blokeres naturligvis heller ikke af det forhold, at den danske repræsentation i Rådet er undergivet en parlamentarisk kontrol, først og fremmest Markedsudvalgets procedurer for orientering og mandatgivning. Reguleringskompetencen må fortsat betragtes som »overladt« til Rådet, selvom et af Rådets medlemmer (nemlig det danske) er underlagt en national kontrol af en vis intensitet.

Men anderledes stiller det sig efter min opfattelse, når beslutningen om igangsætningen af et i og for sig supranationalt regime (nemlig henholdsvis 3. fase af Den Økonomiske og Monetære Union og samarbejde i henhold til art. K 1, 1-6) forudsætter en selvstændig national beslutning, der som udenrigspolitisk beslutning i medfør af grundlovens § 19 meddeles Rådet, eventuelt efter at der i Danmark er afholdt folkeafstemning og indhentet samtykke fra Folketinget i henhold til grundlovens § 19, stk. 1. Når det foreliggende traktatkompleks med protokoller forudsætter, at disse procedurer (for 3. fase, specielt for Danmark's vedkommende) skal følges, inden disse elementer i det supranationale samarbejde kan igangsættes, forekommer det ikke muligt på nuværende tidspunkt at tale om en »overladelser« af beføjelser, eftersom det jo netop først er på et senere tidspunkt, at der (for Danmark's vedkommende) skal træffes beslutning om overladelse af beføjelser.

Beslutning om overgang til 3. fase og om anvendelse af art. K 9 kræver til sin tid ikke blot en beslutning i den danske regering, som skal